

ЧЕЛНАРЪ

День отъ день потайно младъ челнарь се губи:
Морска самовила младъ челнаря люби.

Люби го, задира — челнчето му леко
Влачи въ Бяло Море татъкъ надалеко,

Где въ водовъртежъ се сплитатъ глѣбините,
И скали се тъмни тулятъ подъ скалите. *— bog*

Тамо тя весла му съсъ коси заплита,
И въ очи му черни съ влаженъ погледъ впита,

Гледа го, зеглежда и въ вълни се гушне, —
Младъ челнаря мамѣ, младъ челнарю шушне:

„Я пусни веслата, мой челнарю млади,
Съ менъ ела въвъ моите бисерни палати,

Тебе отреденъ е други дялъ световенъ:
Отдохъ въ сладка нега, сладъкъ сънь любовенъ

Тамо на скалите въ цветното подноже,
Чака те отдавна златоткано ложе,

Съзидано възглаве, свидени постели —
И пригръдки въ жалба зарадъ тебъ примрели.